

Afscheid bestuursleden

Zoals u al elders in dit blad heeft kunnen lezen, nemen we deze maand afscheid van Ben de Waal en Hans Goossens, respectievelijk voorzitter en vice-voorzitter/penningmeester. De redactie van dit blad stelde een aantal vragen over hun W.C.S. periode, hieronder een terugblik:

Ben de Waal:

1. Als je zo terugkijkt op de afgelopen jaren met de WCS, wat komt er dan in je op.

Dat valt niet zo makkelijk in een paar regels samen te vatten. In principe heb ik alleen maar plezierige herinneringen. Ik heb natuurlijk de WCS vanaf het begin mogen helpen opbouwen, we waren blij met ieder lid en heel tevreden met meer dan honderd bezoekers bij een regionaal symposium. We hadden een zeer constant bestuur welke heel plezierig met elkaar samenwerkten. Niet een maal een bestuurscrisis meegemaakt, dus in feite alleen maar positieve zaken om aan terug te denken. Als ik er dan toch iets moet uitlichten dan is dat de organisatie omtrent het WCS-congres in 1989. Zo'n 1000 bezoekers per dag was de allerbeste waardering die we konden krijgen voor vijf jaar hard werken.

2. Heeft de WCS effect gehad op de verpleging.

Langzaam maar zeker begint dit zeker het geval te worden. Het is maar goed dat wij dat in het begin onderkennen, de verpleging loopt niet zo hard. In Nederland is men zeer afwachtend en ook van de WCS dacht men oh, dat is weer zo'n clubje. De behoefte aan scholing blijkt en blijft groot, gerichte praktische informatie over wondbehandeling wordt door de verpleegkundige steeds meer gewaardeerd. De bijscholingsdagen die wij als WCS

verzorgen nemen dan ook alleen maar toe.

3. In hoeverre heeft de WCS haar doelstelling bereikt.

De WCS heeft de afgelopen vijf jaar hard gewerkt aan het verwezenlijken van haar doelstellingen. Veel aandacht is besteed aan de ordening van de informatiestroom en het aanbrengen van structuur in de wondbehandeling. Het classificatie-model blijkt aan te slaan en een goed hulpmiddel te zijn in de dagelijkse praktijk. Ongemerkt spreekt men in het "wondbehandelingswereldje" steeds meer over zwart, geel, rood.

4. Wat was voor jou een persoonlijk pluspunt van de WCS.

Dan kom ik toch weer terug op de bestuursleden waar ik de afgelopen jaren mee heb samengewerkt. Met z'n allen zeer hard gewerkt, enorm veel vrije tijd ingestoken, maar ook ontzettend veel plezier beleefd. Het blijkt eens te meer, dat als je in iets gelooft, het ook haalbaar is.

5. Hoe zie je de toekomst van de WCS.

Langzamerhand begint de WCS een belangrijk punt te benaderen. In de activiteiten die heden ten dage allemaal gedaan worden zit een maximum. Enkele bestuursleden komen in de knoei met hun vrije tijd, per slot van rekening werkt iedereen full-time in de verpleging. Heel veel werk wordt gedaan door te weinig mensen. Veel meer dan dat er tot nu toe gedaan is kan haast niet meer. De WCS zal zich dan ook in 1991 moeten beraden over de toekomst. Een moeilijke taak voor o.a. de nieuwe voorzitter. Hoe kan men de adviescommissies nog meer betrekken bij het dagelijkse

werk, meer verpleegkundigen uit de 1e en 2e lijn moeten werkzaamheden kunnen verrichten voor de WCS. De aanvankelijke doelstelling van de WCS is nog steeds actueel en geeft zoals eerder gezegd handenvol werk. Maar om landelijk effectiever en efficiënter te kunnen werken zal de WCS de komende jaren andere wegen moeten zoeken.

6. Waarom ga je ons verlaten.

De werkzaamheden die de WCS met zich mee hebben gebracht waren steeds moeilijker te combineren met mijn eigenlijke werk. De WCS slokte zoals eerder gezegd veel vrije tijd op. Ik heb dat nogmaals met veel plezier alle jaren gedaan, doch ik zou nu ook weer eens wat meer tijd voor mezelf en aan mijn gezin willen besteden. Verder denk ik dat het geen kwaad kan als er af en toe ook nieuwe gezichten komen die het gezicht van de WCS bepalen, het houdt de WCS levendig en attent. Er zullen zeker ook momenten zijn dat ik de WCS zal missen, de goede contacten met de bestuursleden en andere, maar dat geeft ook juist aan met welk groot plezier ik de afgelopen 6 jaren voor de WCS heb gewerkt.

Hans Goossens:

1. Als je zo terugkijkt op de afgelopen jaren met de WCS, wat komt er dan in je op.

Als ik aan zes jaar geleden terugdenk toen de WCS werd opgericht, kan ik me nog voor de geest halen dat we met een aantal enthousiastelingen iets apart hadden gedaan.

In een officieel gedeelte van een heus diner werden we min of meer aangesteld als bestuurslid van onze nu zo bloeiende vereniging.

We waren vol goede moed maar hadden toch wel zoiets als, gaat dat wel goed, krijgen we wel voldoende leden, hebben we wel genoeg geld, slaat het wel aan. Kortom, een onzekere start in een wereld die we wel even zouden gaan veroveren met onze know-how, met onze ervaring en niet te vergeten de steun van de industrie zonder welke het hele gebeuren niet mogelijk was geweest.

2. Heeft de WCS effect gehad op de verpleging.

Zonder dat men mij herkent, hoor ik en zie ik toch ook in andere ziekenhuizen en bij verschillende andere zorgdelen van de maatschappij dat men vaak en graag terugvalt op de modellen of nauwkeuriger het classificatiemodel van de WCS. Men is eerder geneigd te wachten op een antwoord van WCS-deskundigen dan zomaar uit eigener ervaring een wondbehandeling uit te voeren. Het is fijn te weten dat steeds meer collega's met je mee denken, kritischer zijn en daarnaast toch weer onze samen uitgedachte ideeën terug te zien, hetzij in de praktijk danwel in andere publicaties.

3. In hoeverre heeft de WCS haar doelstelling bereikt.

Onze doelstelling hebben we m.i. nog niet bereikt en zullen we ook nooit bereiken omdat we elke keer weer die doelstelling verder,

beter, deskundiger maken.

We kunnen nog professioneler worden, we kunnen nog meer aan de weg timmeren, kortom, men zal nog veel van de WCS horen.

4. Wat was voor jou een persoonlijk pluspunt van de WCS.

Wat ik altijd als zeer prettig heb ervaren was de bereidwilligheid om samen ergens achter te gaan staan om gezamenlijk de schouders onder een project, onder een doelstelling te zetten. Het enthousiasme waarmee e.e.a. gebeurde en de inzet waarmee dit gebeurde.

Ook de ongedwongen sfeer heeft me altijd aangesproken, ook als het eens een keer niet zo goed ging.

5. Hoe zie je de toekomst van de WCS.

Er is nog heel wat werk in het verschiet. Er zijn nog veel te veel collega's die, zeer goed bedoeld overigens, nog steeds met een verbandwagen naar het bed van de patiënt gaan en daar naar eigen goeddunken verplegen, verbinden, behandelen. Het wordt hoog tijd dat ons wondenboek op iedere unit van elke verpleegeenheid waar dan ook komt te liggen omdat dat uiteindelijk het streven is van onze vereniging om eensluidende protocollen en dus eensluidende behandelingen te bewerkstelligen. Misschien loop ik op de zaken vooruit maar ons wondenboek wordt haast onmisbaar.

6. Waarom ga je ons verlaten.

Ik ga weg omdat ik het zo verschrikkelijk druk heb en ook nog krijg met projecten binnen de diabetes-wereld dat ik het er niet naast kan doen.

Het doet me zeer de vereniging te verlaten vooral omdat ik een "club" verlaat met deskundige, altijd opgewekte, inventieve mensen die ik niet snel zal vergeten omdat ik toch ook een geweldige tijd met ze heb mogen

samenwerken met onder andere het resultaat van dit schitterende blad, maar het is elke keer toch weer een grote zorg om het blad zoals het nu is te laten verschijnen.